

הת (נצרת) 2791-04-25 - חפירות ח.ש. בע"מ נ' משטרת ישראל/יאל"כ

ה"ת (נצרת) 2791-04-25 - חפירות ח.ש. בע"מ ואח' נ' משטרת ישראל/יאל"כשלום נצרת

ה"ת (נצרת) 2791-04-25

1. חפירות ח.ש. בע"מ

1. חאלד שקיר

2. א. שקיר נדלן בע"מ

נגד

משטרת ישראל/יאל"כ

בית משפט השלום בנוף הגליל-נצרת

[06.09.2025]

כב' השופטת הבכירה, דלית שרון-גרין

החלטה

לפניי בקשה להחזרת תפוסים שנתפסו במסגרת חקירת פל"א 147342/2024 (להלן: "החקירה").

מבוא והשתלשלות העניינים הדיונית

1. ביום 01.04.2024 הגישו המבקשים בקשה להחזרת רכוש שנתפס במסגרת החקירה (להלן: "הבקשה המקורית").

2. ביום 03.04.2024 הגישה המשיבה את תגובתה, שממנה עולה כי מדובר בחקירה המתנהלת כחקירה גלויה החל

מיום 27.02.2025, ביחידה הארצית לחקירה כלכלית ביחד עם יחידת חקירות מע"מ. עניינה של החקירה הוא בחשד

לבצוע עבירות מרמה, עבירות מע"מ ועבירות הלבנת הון על ידי המבקשים וחשודים נוספים.

3. ביום 10.04.2025, עוד בטרם התקיים דיון בבקשה המקורית, הגיעו הצדדים להסכמות, שלהן נתן בית המשפט

תוקף של החלטה. כך הוסכם על שחרור חשבונות שנתפסו (חשבונות הבנק של מבקש 1, חשבון בנק של מבקשת 3,

ששוחרר על פי החלטת המשיבה ושני חשבונות בנק של מבקשת 2, ששוחררו בכפוף לתפיסת סך של 6,114,300 ₪

מאחד החשבונות ולתפיסת יתרות הזכות שהיו בחשבון הנוסף), וכן הוסכם כי אחד מכלי הצמ"ה שנתפסו ישוחרר ללא

תנאים.

הוסכם כי בשים לב להסכמות הצדדים, מוותרים המבקשים על הטענה בדבר הקרסת פעילותן של המבקשות 2 ו-3.

כמו כן, בכפוף למילוי ההסכמות, הוסכם כי יתר התפוסים יישארו תפוסים למשך שנה ממועד התפיסה או עד להגשת

כתב אישום או סגירת החקירה לפי המוקדם מביניהם.

עוד הוסכם כי בעניין כלי הרכב וכלי הצמ"ה הנוספים, הצדדים יפעלו להגיע להסכמות בשלב מאוחר יותר.

4. ביום 11.06.2025 הגישו המבקשים "בקשה לצמצום תפיסת רכוש עד לגבול היקף העבירה".

5. המשיבה התנגדה לבקשה בתגובתה מיום 25.06.2025, והתקיימו שני דיונים בבקשה: תחילה ביום 28.07.2025, לפני כב' השופטת מיכל ברלינר-לוי, ולאחר מכן ביום 04.08.2025 לפני.

טיעוני הצדדים

6. ב"כ המבקשים טען, בכתב ובעל פה, כי בדיעבד, לאחר הגעת הצדדים להסכמות, הובא לידיעת המבקשים כתב אישום שהוגש בפרשה מושא החקירה, נגד נאשמים שאינם המבקשים (תפ"ח 26694-04-25). במסגרת כתב אישום זה הוזכר עניינה של המבקשת 2, ויוחסה לה הוצאת חשבוניות כוזבות בסך של 2,230,184 ₪. לטענת ב"כ המבקשים עצם הגשת כתב האישום, כאשר המבקשים אינם נמנים עם הנאשמים, היא בגדר שינוי נסיבות מהותי.

עוד נטען כי לאחר הגשת כתב האישום הגיעו לידי המבקש 1 חקירותיו, שמהאחרונה שבהן ניתן להבין את היקף העבירה המיוחס לו. בחקירה זאת הוטח בו בצוע פעולות ברכוש אסור בסכום של 9,773,806 ₪. הסניגור הטעים בהקשר זה כי התיק הועבר לעיון הפרקליטות, כך שמדובר בתיק שהחקירה בו הסתיימה ושהחשדות הוטחו בחשוד. הסניגור טען כי בעת ההגעה להסכמות בין הצדדים ידעה המאשימה את היקף העבירה לאשורו ולא גלתה את אזנו, חרף העובדה כי בבקשה המקורית, התבקשה המשיבה לפרט את היקף העבירות.

ב"כ המבקשים טען כי נוכח האמור, היקף הרכוש התפוס בעניינם של המבקשים חורג באופן משמעותי מהיקף העבירות המיוחסות למבקשים 1 ו-2, וכי גם בכך יש משום שינוי נסיבות מהותי.

נטען כי תפיסת רכוש אמורה להתבסס על חשד קונקרטי, וכי אף לפי הערכת השווי של המשיבה, שלטענת המבקשים היתה שמרנית, די בנדל"ן שנתפס כדי להבטיח את תכלית החילוט.

עוד הוסיף וטען כי ספק אם עבירות המס שבהן נחשדו המבקשים, לפי סעיף 117(ב) חוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975 (להלן: "חוק מס ערך מוסף"), יכולות לשמש עבירות מקור, לפי שמדובר בסכומים הנמוכים מסכומי המס לעניין הנזכרים בתוספת הראשונה לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן: "חוק איסור הלבנת הון"). בהתייחס לטענת המאשימה לפיה היקף העבירה עולה על 120 מיליון שקל בשל ערבוב הרכוש האסור בכספים כשרים במסגרת חשבונות הבנק, טען ב"כ המבקשים כי עמדת המדינה אינה עולה בקנה אחד עם הפסיקה, כשהוא מפנה בהקשר זה לעניין זה לת"פ 25156-06-18, ולערעור עליו ע"פ 3652/24. נטען עוד כי לפי חוק מס ערך מוסף חובה להפקיד שיק בחשבון הבנק כנגד החשבונית, כי הפקדת שיקים מאפשרת דווקא תיעוד של מקור הכסף, כי אין בה משום ניסיון הסתרה וכי אין במעשים כוונה להסתיר. כן נטען כי החשד האמור לא הוטח במבקש וכי טענת הערבוב עלתה לראשונה בדיון ביום 28.07.2025.

- ב"כ המבקשים הוסיף וטען לעניין השלכות היקף הרכוש שנתפס על המבקשות והגיש לעניין מכתב מרוה"ח של החברה.
7. המשיבה הגישה דוח סודי, וטענה בכתב ובעל פה. נטען כי כתב האישום שהוגש נגד נאשמים אחרים אינו בגדר שינוי נסיבות שכן הוא עוסק בעניינים של אחרים. אדרבא, בהגשת כתב האישום יש כדי לבסס את החשד ואת פוטנציאל החילוט. נטען כי היקף העבירה, שאינו סופי, הוא 122 מיליון ₪. סכום זה מורכב מהחשבוניות הכוזבות שקבלה מבקשת 2, מהחשבוניות הכוזבות שהופצו על ידי המבקשת (שגם עניין הוטח במבקש גם אם מבלי ציון הסכום), וכן מהכספים בחשבונות הבנק שבהם עורבבו התקבולים בגין החשבוניות הכוזבות.
- לעניין הטענה כי ספק אם עבירות המס יכולות להיות עבירות מקור בשל סכום המס, נטען כי המעשים באים בגדר העבירות לפי פרט 17 לחוק איסור הלבנת הון, שכן התקיימו בהן נסיבות המחמירות (שהעברין הביא להתחמקות או להשתמטות מתשלום מס בסכום העולה על כפל הסכום הקבוע כקנס בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין).
- נטען כי התיק הועבר לעיון הפרקליטות, אך עדיין נעשות בו השלמות חקירה, והוטעם כי טרם עברו 180 ימים מתפיסת הרכוש וכי החקירה בראשיתה.
- המשיבה הוסיפה והדגישה את חשיבות כבודן של ההסכמות שאלהן הגיעו הצדדים, והודגש כי במסגרת ההסכמות הסכימה המשיבה לשחרור רכוש בהיקף רחב, שיאפשר את המשך עבודתו של מבקש 1.
- המשיבה הוסיפה ובקשה כי כלי הרכב התפוסים, שבעניינם לא הגישה המבקשת בקשה לשחרורם חרף הזמן הרב שניתן לה בהתאם להסכמות, ישוחררו בהתאם לתנאים המקובלים בפסיקה או ימכרו.
- יצוין כי על פי החלטת כב' השופטת מיכל ברלינר-לוי הוגשה הבהרת הפרקליט המלווה לעניין היקף העבירות המיוחסות למבקשים בהתאם לחומרי החקירה שהועברו לפרקליטות. מהבהרה זו עלה כי לעמדת הפרקליטות היקף החשדות המיוחסים למבקשים הוא לכל הפחות בגובה של 120 מיליון ₪.
- דיון והכרעה
8. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להדחות. להלן נימוקיי.
9. מהותה של הבקשה היא עיון חוזר בהחלטה הקודמת שנתנה על ידי בית המשפט ב-10.04.2025. אכן, עצם הסמכות לעיון חוזר בהחלטות בעניין תפוסים הוכרה בפסיקה, אך נדרשת לשם כך הצדקה כגון שינוי נסיבות, התפתחות החקירה, גילוי ראיות נוספות ומשך הזמן שבו מוחזק התפוס (ראו בש"פ 5820/16 לורי שם טוב נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל (25.8.2016)).
10. במקרה דנן מצטרפים לשיקולים הרגילים הנשקלים בבקשה לעיון חוזר, גם השיקול בדבר כיבוד הסכמות והאינטרס הציבורי שהן משרתות בדמות חסכון בזמן ציבורי.

11. בחינת הנימוקים שהועלו על ידי המבקשים, בראי האמור, מעלה כי אין בהם כדי להצדיק עיון חוזר בהחלטה.
12. ראשית, אדרש לטענה כי בהגשת כתב האישום נגד נאשמים שאינם המבקשים יש משום שינוי נסיבות. אינני מקבלת את הטענה. כפי שעולה מדברי המבקשים עצמם, בכתב האישום האמור נטען כי הנאשמים באותו כתב אישום ניכו מס תשומות על 9 חשבוניות כוזבות על שם המבקשת 2. הנה כי כן, אין מדובר בכתב אישום שיש בו להעיד על כרסום בחשד הסביר נגד המבקשים, ואולי אף ההיפך הוא הנכון. גם בעצם העובדה כי המבקשים לא נכללו באותו כתב אישום אין כדי להעיד על כרסום בחשד הסביר נגדם, וביסוד בחירת המאשימה שלא לכלול את המבקשות בכתב האישום יכולים לעמוד טעמים אחרים.
13. הטענה השנייה של המבקשים היא לשינוי נסיבות בדבר היקף העבירות המיוחסות למבקשים, וליתר דיוק נראה כי המבקשים טוענים בהקשר זה כי יסודן של ההסכמות בין הצדדים הוא בהטעיה או בהתנהלות בחוסר תום לב מצד המאשימה, שלא גלתה את אזנם בדבר היקף החשדות.
14. טענה זו מבוססת, אם כן, על ההנחה כי אכן היקף העבירות הוא נמוך משווי התפוסים ומהיקף העבירות שהוצג לסניגור עובר להסכמות (דהיינו, היקף של "כעשרות מיליונים" שהוצג לסניגור כעולה מנספח ד לבקשה המקורית), שאם לא כן, נשמטת הקרקע מתחת לטענת ההטעיה. דא עקא, בחינת הטענות אינה תומכת בהנחה זו. אסביר;
15. טענת אחת של ב"כ המבקשים בהקשר זה היתה כי ספק אם עבירות המס שבהן חשודים המבקשים יכולות להיות עבירות מקור. דא עקא, עיון בסכומי המע"מ בחשבוניות מגלה כי באחת החשבוניות החשודות ככוזבות, סכום המע"מ, אף מבלי לצרפו לסכום המע"מ בחשבוניות אחרות, עולה על 170,000 ₪. ממילא מובן כי המעשים שבהם נחשדים המבקשים מקיימים את הדרישה כי "המס שלגביו נעברה עבירת המס הוא בסכום 170,000... שקלים חדשים בתקופה של 12 חודשים" (כדרישת פרט 17א לתוספת הראשונה לחוק איסור הלבנת הון). זאת אף מבלי להדרש לשאלה אם מתקיימות נסיבות מחמירות כפי שטענה המשיבה.
16. הטענה השנייה מתייחסת לפעולת הערבוש של הרכוש האסור בכספים כשרים בחשבון הבנק של המבקשים, כשלעניין זה נטען להעדרו של יסוד נפשי של מטרה להסתיר או להסוות. זאת משום שהמבקשים, לטענת בא כוחם, היו מחויבים להפקיד את השיקים שקיבלו בחשבון הבנק, ופעולה זו אף מאפשרת תיעוד מלא של מקור הכסף. גם טענה זאת אין בידי לקבל.
- ראשית, לפי סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון יש לחלט גם רכוש ששימש לבצוע עבירה לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון, ועבירה זו אינה דורשת יסוד נפשי של כוונה להסתיר או להסוות. לפיכך, הכספים הכשרים בחשבון הבנק, שבהם עורבב הרכוש האסור, הם לכאורה "רכוש ששימש לבצוע העבירה" או "איפשר את ביצועה" (ע"פ 6532/17 מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעדת הבוכרים (08.04.2018)), גם אם לא היתה בכך כוונה להסתיר או להסוות. שנית, לא מצאתי בסיס לטענה כי היתה חובה להפקיד את השיק בחשבון הבנק. נראה כי המבקשים כיוונו בדבריהם לסעיף 47 לחוק מס ערך מוסף, אלא שסעיף זה, הגם שהוא אוסר בנסיבות מסוימות את התשלום בשטרי כסף, אינו מחייב כי השיק יהיה משורטט דווקא.
17. כאן המקום לציין כי ב"כ המבקשים בקש לתמוך את טיעוניו בפסק הדין בת"פ (מחוז-חיפה) 25156-06-18 מדינת ישראל נ' איתי קרטה (08.11.2023), אלא שעיון בו מעלה כי הוא אינו רלוונטי לענייננו. באותו עניין נדרש בית המשפט (בבחינת למעלה מן הצורך, שכן הנאשמים זוכו מעבירת המקור) בשאלה אם יש לראות את כל פעילותו של עסק נש"מ, שקבל תעודת רישום על סמך תצהיר כוזב, כפעילות ברכוש אסור במטרה להסתיר את מקורו. בית המשפט השיב על כך בשלילה בצינו כי הרכוש הוא למעשה רכוש הלקוחות, וכי גם אם נניח שהכנסות החברה שהתקבלו כתוצאה מהפעלת הנש"מ הן רכוש אסור, הרי שאין בפעילות העסק כדי להצביע על כוונה להסתיר את מקורו של הרכוש האסור. מובן כי מדובר בנסיבות שונות לחלוטין מאשר בענייננו, שכן אין מדובר כלל בשאלת ערבושו של רכוש אסור בכספים כשרים כבענייננו.
18. הואיל ומצאתי כי המשיבה לא הטעתה את המבקשים ולא נהגה בחוסר תום לב וכי לא חל שינוי נסיבות של ממש, אינני רואה בסיס לבקש לעיון חוזר בהחלטה שנתנה תוקף להסכמות הצדדים.
19. אשר לבקשת המשיבה למתן החלטה לשחרור כלי הרכב לפי הפסיקה המקובלת או מכירתם, מדובר בבקשה שהועלתה במסגרת תגובת המשיבה, ושהמבקשים לא התייחסו אליה בטיעוניהם. בנסיבות אלה, אינני מוצאת לתת החלטה בעניין זה, אלא לאחר שהמשיבה תגיש בקשה בהתאם והמבקשים יגיבו לבקשה. המזכירות תעביר ההחלטה לב"כ הצדדים.
- ניתנה היום, י"ג אלול תשפ"ה, 06 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.